

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0160 van 4 maart 2014
in de zaak 2009/0014/A/1/0069

In zake: de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Peter VAN ROMPAEY
kantoor houdende te 2400 Mol, Rode Kruislaan 5

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 16 oktober 2009, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 16 september 2009.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo van 28 mei 2009 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een vergunning geweigerd voor de wijziging van een verkavelingsvergunning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 12 april 2010, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en mevrouw [REDACTED], die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. FEITEN

Op 8 december 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo een aanvraag in voor een vergunning voor *“het wijzigen van een verkaveling”*.

De aanvraag heeft een voorgeschiedenis.

Op 24 april 1984 wordt voor het betrokken perceel een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de bouw van een weekendwoning.

Op 27 augustus 1991 wordt een bouwovertreiding vastgesteld voor de onrechtmatige verbouwing en uitbreiding van de weekendwoning en voor de permanente bewoning ervan, waarna de correctionele rechtbank op 15 december 1992 het herstel volgens de geldende voorschriften beveelt en een dwangsom verbeurd verklaart.

Op 4 september 1997 weigert de verwerende partij de regularisatie van de woning en de bevoegde minister verwerpt het administratief beroep tegen deze weigering op 8 mei 1998.

Op 16 mei 2007 koopt de verzoekende partij de woning aan bij een gedwongen verkoop omwille van het niet betalen van de verbeurde dwangsom.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgesteld gewestplan ‘Hasselt-Genk’ gelegen in recreatiegebied voor verblijfsrecreatie.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Het perceel is wel gelegen in een op 16 juli 1973 vergunde, niet-ervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 22 december 2008 tot en met 21 januari 2009, wordt één bezwaarschrift ingediend dat verwijst naar voormeld vonnis van de correctionele rechtbank van 15 december 1992 dat inmiddels kracht van gewijsde heeft.

Op 5 maart 2009 pre-adviseert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo als volgt ongunstig:

“ ...
Het openbaar onderzoek
... ”

- Overwegende dat dit bezwaar wijst op het feit dat er vonnis is in kracht van gewijsde en ten gevolge van deze uitspraak het vonnis dient te worden uitgevoerd.
- Overwegende dat het college op 05/03/09 ter zake heeft beraadslaagd en de klacht ontvankelijk en gegrond heeft verklaard.

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat een verkavelingwijziging naar de huidige verordening ruimtelijk aanvaard kan worden;

Overwegende dat het voor het college niet duidelijk is of het juridisch mogelijk is de uiteindelijke regularisatie van de bestaande weekendwoning, mits aanpassingswerken, door te voeren;

Overwegende dat het college aan de gemachtigde stedenbouwkundige ambtenaar advies vraagt omtrent dit dossier dat al een hele juridische weg heeft bewandeld.

...”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert als volgt ongunstig op 7 mei 2009:

“ ...

Overwegende dat de aanvraag identiek is aan de aanvraag waarvoor op 15/10/2008 een advies werd afgeleverd waarin gesteld werd dat kan ingestemd worden met het beoogde volume en de oppervlakte, welke voldoen aan de bepalingen van het besluit van 8 juli 2005 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven, maar dat de voorziene afstand tot de linker zijdelingse perceelsgrens niet voldoet aan de verkavelingsvoorschriften en de bepalingen van het vonnis zodat geen stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend voor de beoogde regularisatiewerken; dat dit standpunt behouden blijft.

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek één bezwaarschrift werd ingediend;

dat hierbij wordt gewezen op het feit dat er een vonnis is in kracht van gewijsde en tengevolge van deze uitspraak het vonnis dient te worden uitgevoerd; dat het college van burgemeester en schepenen van Tesselenderlo op 05/03/2009 ter zake heeft beraadslaagd en de klacht ontvankelijk en gegrond heeft verklaard; dat ik akkoord kan gaan met dit besluit;

Overwegende dat de geldende verkavelingsvoorschriften voorzien in een minimumafstand van 7.50 meter tot de perceelscheidingen; dat het voorliggend bouwontwerp, ten opzichte van de linker perceelsgrens echter een bouwvrije afstand van 4.80 meter aangeeft en derhalve hieraan niet voldoet; dat een wijziging van de perceelsconfiguratie kan overwogen worden, waarbij de bouwvrije zone dient vergroot te worden zodat voldaan wordt aan de opgelegde verkavelingsvoorschriften;

Overwegende dat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan op 15 december 1992; dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, noch het college van burgemeester en schepenen, als orgaan van de uitvoerende macht, de bevoegdheid hebben een akte van de rechterlijke functie te niet te doen; dat de regularisatie enkel maar mogelijk is zolang over de publieke vordering door de hoven van beroep of de rechtbanken niet is beslist;

dat het vonnis voorziet in een bouwvrije zone ten opzichte van de perceelsgrens;

Overwegende dat de aanvraag aldus niet past in het geschetste wettelijk en stedenbouwkundig kader daar de uitvoeringswijze niet bestaanbaar blijft met de vereisten van een goede perceelsordening en met de stedenbouwkundige kenmerken van de omgeving, inzonderheid de afstand tot de zijdelingse perceelsgrens.

...

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo weigert op 28 mei 2009 de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning aan de verzoekende partij en verwijst ter motivering hiervan naar het ongunstig advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 15 juli 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De dienst Ruimtelijke Ordening-Vergunningen adviseert op 26 augustus 2009 het administratief beroep niet in te willigen en de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 1 september 2009 beslist de verwerende partij op 16 september 2009 als volgt het administratief beroep niet in te willigen en de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren:

...

Overwegende dat de aanvraag het wijzigen van de verkavelingsvoorschriften betreft in overeenstemming met de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openlucht recreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven (bvr 8/7/2005, b.s. 10/08/2005), met bijzondere aandacht voor de inplanting, namelijk een minimum afstand van de gebouwen tot de overige perceelsgrenzen van ten minste 2 meter; dat de aanvraag de regularisatie van een weekendwoning beoogt, waarbij aanpassingswerken zullen worden doorgevoerd;

Overwegende dat in deze verwezen moet worden naar het arrest nr. 170.740 (Planckaert) van de Raad van State:

“... Een verkavelingsvergunning is een instrument van ruimtelijke ordening met eenzelfde verordende waarde als een bijzonder plan van aanleg. De bepalingen ervan zijn in principe gericht op een goede plaatselijke aanleg. Zulk een vergunning wordt afgegeven met het oog op het bouwen en legt meteen de voorwaarden vast waarvan dit bouwen afhankelijk wordt gesteld. Uit het oogpunt van een goede plaatselijke aanleg oordeelt de administratieve overheid volkomen vrij inzake het wijzigen van de voorschriften voordat de gebouwen zijn opgericht, maar zij mag haar beoordelingsvermogen niet meer met evenveel vrijheid uitoefenen wanneer die gebouwen reeds tot stand zijn gebracht en zij aldus voor een voldongen feit is geplaatst. De wijziging van de verkavelingsvergunning die zulk een voldongen feit bekrachtigt, kan dan ook slechts uitzondering zijn en moet zich door gewichtige en ernstige redenen laten verantwoorden. Tegelijk moet aangegeven worden waarom de redenen van goede plaatselijke aanleg niet meer deugdelijk zijn, én waarom het met de schending van die bepalingen voltrokken feit beter dan deze laatste met die aanleg overeenkomt ...”

Overwegende dat in casu op 16 juli 1973 een verkavelingsvergunning werd verleend waarin de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA “Schoterse Bossen”,

goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 23 november 1972, werden overgenomen en waarin onder andere werd bepaald dat de vloeroppervlakte maximaal 60m² mag bedragen en dat een minimum afstand van 7,5m tot de perceelsgrenzen dient aangehouden te worden;

Overwegende dat de bebouwing binnen de verkaveling volgens de destijds ontworpen ordening tot stand gekomen is; dat de tot stand gekomen homogeniteit van de plaatselijke aanleg, in het bijzonder betreffende de aangehouden afstand van de verblijven tot de perceelsgrenzen, om redenen van goede ruimtelijke ordening niet aangetast kan worden door een versoepeling van stedenbouwkundige voorschriften voor dit reeds opgericht verblijf dat over de volledige lengte van de linkerzijgevel op minder dan 5 meter van de linker perceelgrens is ingeplant; dat volgens de plannen het verblijf, na de aanpassingswerken, ook nog altijd een vloeroppervlakte van 65.18m² heeft, waarmee de maximaal toegestane oppervlakte overschreden wordt;

Overwegende dat de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openlucht recreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven (Belgisch Staatsblad 10-08-05), waarnaar aanvrager verwijst in diens beroepschrift, weliswaar nieuwe normen vastlegt voor nog op te richten openlucht recreatieve verblijven maar eveneens uitdrukkelijk stelt dat deze bepalingen niet van toepassing zijn binnen verkavelingen of bijzondere plannen van aanleg die vergund zijn voor de inwerkingtreding van deze verordening;

Overwegende dat, subsidiair aan voorgaande negatieve ruimtelijke beoordeling, het recreatief verblijf in kwestie belast is met een in kracht van gewijsde gegaan vonnis dat het herstel van deze constructie beveelt zodanig dat de vloeroppervlakte maximaal 60m² bedraagt en dat een minimum afstand van 7,5m tot de perceelsgrenzen wordt aangehouden, waarvan aanvrager op de hoogte was bij de eigendomsverwerving.

Overwegende dat het beroep niet kan worden ingewilligd;

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing is op 21 september 2009 betekend aan de verzoekende partij, die dan ook tijdig bij de Raad beroep heeft ingesteld met een aangetekende brief van 16 oktober 2009.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en heeft conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO dan ook het rechtens vereist belang om bij de Raad beroep in te stellen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar tweede middel roept de verzoekende partij de schending in van de goede ruimtelijke ordening, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing volkomen indruist tegen de plaatselijke realiteit die de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, klaarblijkelijk niet onderzocht heeft.

Volgens de verzoekende partij zijn er ter plaatse immers, conform het besluit van de Vlaamse regering van 8 juli 2005 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven, een twintigtal vergunningen verleend voor gebouwen met een oppervlakte van 80 m².

De verzoekende partij stelt dat zij, omwille van de wettelijke regels met betrekking tot de privacy, niet de mogelijkheid heeft om zelf deze gegevens van de constructies in de verkaveling op te vragen, maar dat de verwerende partij en de Raad dit wel kunnen.

Een onderzoek van de stedenbouwkundige situatie van de andere percelen zal volgens de verzoekende partij dan ook uitwijzen dat er geen sprake meer is van het behoud van de vroeger beoogde homogeniteit.

De gevraagde verkavelingswijziging leidt volgens de verzoekende partij dan ook precies tot een herstel van de ruimtelijke ordening en een verbeterde homogeniteit en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo heeft, volgens de verzoekende partij, van in den beginne gesteld dat de door de verzoekende partij gevraagde wijziging ruimtelijk kan aanvaard worden op basis van de huidige gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven.

Dat er voor andere percelen wel stedenbouwkundige vergunningen worden verleend, terwijl de aanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd, is, volgens de verzoekende partij, dan ook een schending van het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

2.

De verwerende partij antwoordt hier vooreerst op dat de weigering steunt op twee determinerende motieven, namelijk de onverenigbaarheid met de goede plaatselijke aanleg enerzijds en het vonnis dat het herstel in de vorige toestand beveelt en kracht van gewijsde heeft anderzijds. Volgens de verwerende partij volstaat elk van deze motieven op zich om de bestreden beslissing te dragen.

Voor zover de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel inroept, werpt de verwerende partij verder op dat dit middel onontvankelijk is.

De verzoekende partij toont volgens de verwerende partij immers niet met documenten aan dat de constructies waar ze naar verwijst, vergund zijn, laat staan door de verwerende partij, hetgeen volgens de verwerende partij nochtans essentieel is voor de beoordeling van de door de verzoekende partij opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij benadrukt dat wanneer de Raad oordeelt dat het middel toch ontvankelijk is, de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij met de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt.

3.

In haar wederantwoordnota handhaaft de verzoekende partij haar middelen en argumenten en voegt er nog aan toe dat het voor haar, omwille van diverse wettelijke bepalingen ter bescherming van de privacy, onmogelijk is de gegevens van de vergunningen, met vermelding van perceelnummer en eigenaar, te bekomen.

De verzoekende partij vraagt dan ook aan de Raad, met toepassing van artikel 4.8.15 VCRO, alle stedenbouwkundige vergunningen met betrekking tot percelen in de betrokken verkaveling te laten voorleggen.

Met deze vergunningen wil de verzoekende partij aantonen dat het argument van het behoud van de aanvankelijk beoogde ruimtelijke ordening om de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren, geen hout snijdt.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij haar beslissing steunt op twee weigeringsmotieven, namelijk:

- *“Dat de tot stand gekomen homogeniteit van de plaatselijke aanleg, in het bijzonder betreffende aangehouden afstand van de verblijven tot de perceelsgrenzen, om redenen van goede ruimtelijke ordening niet aangetast kan worden door een versoepeling van de stedenbouwkundige voorschriften voor dit reeds opgerichte verblijf dat over de volledige lengte van de linkerzijgevel op minder dan 5 meter van de linker perceelsgrens is ingeplant. Dat volgens de plannen het verblijf, na de aanpassingswerken, ook nog altijd een vloeroppervlakte van 65,18m² heeft, waarmee de maximaal toegestane oppervlakte overschreden wordt.”*
- *“dat het recreatief verblijf in kwestie belast is met een in kracht van gewijsde gegaan vonnis dat het herstel van deze constructie beveelt zodanig dat de vloeroppervlakte maximaal 60m² bedraagt en dat een minimum afstand van 7,5m tot de perceelsgrenzen wordt aangehouden, waarvan aanvrager op de hoogte was bij de eigendomsverwerving.”*

2.

De verzoekende partij stelt met betrekking tot het eerste weigeringsmotief dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag blijkbaar de plaatselijke realiteit niet concreet onderzocht heeft, omdat in dezelfde verkaveling een twintigtal vergunningen voor constructies verleend zijn conform het besluit van de Vlaamse regering van 8 juli 2005 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven.

3.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van de verwerende partij om concreet te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van een goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling moet betrekken en rekening moet houden met de ingediende bezwaren en adviezen.

Wanneer de verwerende partij beslist over een bij haar ingesteld administratief beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, treedt zij bovendien op als een orgaan van actief bestuur en niet als administratief rechtscollege. Bij de behandeling van het administratief beroep onderzoekt de verwerende partij de aanvraag volledig.

Dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo de aanvraag in principe ruimtelijk aanvaardbaar acht op basis van de huidige gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven, betekent dus niet dat de verwerende partij deze beoordeling van het college van burgemeester en schepenen moet bijtreden.

De verwerende partij heeft, als orgaan van actief bestuur, een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van een goede ruimtelijke ordening en de Raad kan of mag zijn beoordeling met betrekking tot een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de verwerende partij.

Bij de legaliteitsbeoordeling kan de Raad alleen rekening houden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven en moet de Raad onderzoeken of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid de bestreden beslissing heeft kunnen nemen.

4.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in concreto rekening heeft gehouden met de in de omgeving bestaande toestand en meent dat de door de verzoekende partij gevraagde verkavelingswijziging de, als gevolg van de bebouwing binnen de verkaveling volgens de destijds ontworpen ordening, tot stand gekomen homogeniteit van de plaatselijke aanleg in het gedrang brengt, en in het bijzonder de te bewaren minimum afstand van 7,5 meter van de gebouwen tot de perceelsgrenzen.

De verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling niet met concrete gegevens aan.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat in dezelfde verkaveling, conform voormeld besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven, reeds een twintigtal vergunningen zijn verleend, zonder hiervan concrete bewijzen bij te brengen, volstaat daartoe niet.

De Raad treedt de stelling van de verzoekende partij niet bij dat zij omwille van 'wettelijke regels met betrekking tot de privacy', die de verzoekende partij overigens niet specificeert, niet de mogelijkheid heeft om zelf de gegevens met betrekking tot de constructies in de verkaveling op te vragen.

Artikel 7, tweede lid van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur legt de betrokken besturen immers de verplichting op om aan iedere natuurlijke persoon, rechtspersoon of groepering ervan, die er om verzoekt, de gewenste bestuursdocumenten, zoals stedenbouwkundige vergunningen, openbaar te maken door er inzage in te verlenen, er uitleg over te verschaffen of er een afschrift van te overhandigen.

Het komt aan de verzoekende partij toe, en niet aan de Raad, om een opgeworpen middel te staven.

Omdat de verzoekende partij de (door haar beweerde) vergunningen zelf kan opvragen, oordeelt de Raad deze (beweerde) vergunningen niet met toepassing van artikel 4.8.15 VCRO te kunnen of te moeten opvragen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tessenderlo.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de onverenigbaarheid van de aanvraag tot verkavelingswijziging met de, als gevolg van de bebouwing binnen de verkaveling volgens de destijds ontworpen ordening, tot stand gekomen homogeniteit van de plaatselijke aanleg en in het bijzonder de te bewaren minimum afstand van 7,5 meter van de gebouwen tot de perceelsgrenzen, is dan ook draagkrachtig en zorgvuldig, en volstaat om de weigering van de gevraagde verkavelingswijziging te verantwoorden.

5.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel oordeelt de Raad dat het gelijkheidsbeginsel alleen geschonden is wanneer in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk zijn behandeld, zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat.

De verzoekende partij, die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen.

Nu de verzoekende partij bij haar verzoekschrift geen concrete gegevens voegt van de (beweerde) conform voormeld besluit van de Vlaamse regering (houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven) verleende vergunningen, kan de Raad niet onderzoeken of er sprake is van gelijke gevallen die zonder objectieve verantwoording ongelijk worden behandeld.

De Raad verwerpt dan ook de ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel.

6.

Het tweede middel is dan ook ongegrond.

B. Eerste en derde middel

Standpunt van de partijen

1.

1.1

In haar eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van het besluit van de Vlaamse regering van 8 juli 2005 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven.

Voormeld besluit bevat volgens de verzoekende partij geen bepalingen die verbieden dat verkavelingsvergunningen gewijzigd worden en de verwerende partij heeft, volgens de verzoekende partij, dan ook een verkeerde lezing van de betrokken reglementering.

1.2

In haar derde middel stelt de verzoekende partij dat de bestaande gerechtelijke uitspraak niet meer actueel is en geen beletsel kan vormen voor de vergunning. De actuele situatie is volgens de verzoekende partij immers volkomen anders dan op het ogenblik van de uitspraak van het

vonnis en de verzoekende partij verwijst naar de nieuwe regelgeving die bepaalt dat haar aanvraag vergund kan worden.

De verzoekende partij stelt zich ook de vraag of er, omwille van de verjaring, krachtens artikel 2262bis §1, 1^e lid BW, van de uitvoerbaarheid van een vonnis na 10 jaar, nog rekening kan gehouden worden met een strafrechtelijk vonnis van 15 december 1992.

2.

2.1

De verwerende partij antwoordt op het eerste middel dat de verzoekende partij de verwijzing naar het besluit van de Vlaamse regering niet correct interpreteert.

De verwerende partij stelt dat zij in de bestreken beslissing alleen maar toegevoegd heeft dat de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven weliswaar nieuwe normen vastlegt voor de nog op te richten gebouwen, terwijl deze bepalingen niet van toepassing zijn in voor de inwerkingtreding van deze verordening vergunde verkavelingen, waarmee de verwerende partij, naar eigen zeggen, wil aantonen dat de oorspronkelijke verkavelingsvoorschriften in casu van kracht blijven.

2.2

Op het derde middel repliceert de verwerende partij dat het vonnis nog wel actueel is.

Het vonnis is volgens de verwerende partij niet gebaseerd op niet meer bestaande normen, omdat de verkavelingsvoorschriften van toepassing blijven.

Het vonnis heeft kracht van gewijsde, zodat de verwerende partij verplicht is er, omwille van dit gewijsde en de scheiding der machten, rekening mee te houden.

3.

In haar wederantwoordnota handhaaft de verzoekende partij haar in haar inleidend verzoekschrift vermelde middelen en argumenten.

3.1

Met betrekking tot de geciteerde stedenbouwkundige bepalingen uit het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven voegt de verzoekende partij ook nog het volgende toe:

“ ...

Onder punt 2, blz. 5-6, van de antwoordnota van de verwerende partij wordt gesteld dat verzoeker het bestreden besluit van de verwerende partij verkeerd zou gelezen hebben wanneer verzoeker meldde dat “het besluit van de Bestendige Deputatie is dan ook vooreerst gebaseerd op een verkeerde lezing van de betrokken reglementering” (regulariserend verzoekschrift van verzoeker, blz. 6, laatste §), hierbij verwijzende naar de door de verwerende partij in haar beslissing aangehaalde overweging dat het besluit van de Vlaamse Regering van 08.07.2005 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven als dusdanig niet van toepassing is op openluchtrecreatieve verblijven die gelegen zijn in een reeds voordien vergunde verkaveling.

Nochtans kan niet ontkend worden dat één van de overwegingen in de bestreden beslissing, en dus vormende één van de motieven ervan, precies die inhoud heeft, nl. op blz. 4, §3.

Daarenboven gebruikt de verwerende partij in de bestreden beslissing minstens impliciet en nu in haar antwoordnota zelfs uitdrukkelijk deze argumentatie ter ondersteuning van een ander argument (in verband met de invloed van het vroegere strafrechtelijke vonnis) en ter bestrijding van de argumentatie van verzoeker.

Dat de verwerende partij nog andere motieven aanhaalt, welke door verzoeker eveneens in vraag gesteld worden, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de beslissing beïnvloed is door een overweging die niet ter zake doet.

...

3.2

Met betrekking tot de kracht van gewijsde van het vonnis verwijst de verwerende partij volgens de verzoekende partij tevergeefs naar rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waaruit, volgens de verzoekende partij a contrario kan worden afgeleid dat bij gewijzigde omstandigheden, zoals in casu feitelijke en wettelijke wijzigingen, de verlening van een vergunning wel degelijk mogelijk is.

De vermelde arresten hebben volgens de verzoekende partij bovendien betrekking op de regularisatie van bestraft stedenbouwkundige inbreuken, terwijl de verzoekende partij een wijziging van een verkavelingsvergunning beoogt om te kunnen voldoen aan de actueel geldende wettelijke bepalingen.

Beoordeling door de Raad

Bij de bespreking van het tweede middel oordeelt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het eerste weigeringsmotief van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk is.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat dit weigeringsmotief geen afdoende motivering is van de bestreden beslissing.

Het tweede weigeringsmotief, dat betrekking heeft op de toepassing van het herstellvonnis, dat kracht van gewijsde heeft, op het op het perceel, waarvoor de verzoekende partij een wijziging van de verkavelingsvergunning vraagt, gebouwde weekendverblijf, is een overtollig motief waarvan de eventuele onregelmatigheid zonder invloed is op het afdoend karakter van het eerste weigeringsmotief van de bestreden beslissing.

Hetzelfde geldt met betrekking tot de verwijzing naar het besluit van de Vlaamse regering van 8 juli 2005 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven.

Eventuele gegronde kritiek op overtollige overwegingen kan immers niet leiden tot de onwettigheid van een bestreden beslissing.

Het eerste en het derde middel zijn dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk, maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 4 maart 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS